

לא רוצים פרוזבול!

עלינו להשתדל מאוד שכל יהודי יעשה פרוזבול בערב ראש-השנה, כדי שחלילה לא יבוא לעבור על איסור תורה, אך באשר ל"חובות" שלנו, אנחנו צריכים לדאוג שה"עסק" יהיה אך ורק עם הקב"ה בכבודו ובעצמו, בלי פרוזבול! • לאחר שמיטת חובותינו, בעומדנו עמוק בתוך השבוע שבו בן דוד בא ולאחר כל-כך הרבה "חבלי משיח", בוודאי ובוודאי שאנו עומדים בתקופת "במוצאי שביעית בן דוד בא"!

שיהיה זה תרנגול לבן, ואילו אני אינני מקפיד על כך. שיהיה תרנגול לבן, שחור או איזה שיהיה...

אך החסיד לא הירפה, והמשיך להפציר עוד ועוד שתשוקתו עזה ונפלאה לראות את ה"כפרות" שעושה הצדיק.

אמר לו רבי אלימלך: מכיוון שאתה רוצה כל כך לראות "כפרות" שהם "משהו מיוחד", עצתי לך שתיסע לכפר פלוני, ותיכנס לביתו של יהודי פלוני, שם תראה סדר יפה של "כפרות".

לא סרב החסיד, ומיד ציווה לרתום את עגלתו ונסע לאותו כפר. משהגיע, שאל למקום מגוריו של אותו יהודי, והראו לו בית מזיגה שעומד בקצה הכפר. נכנס לשם כשעה לפני חצות הלילה, והנה הבית מלא גוים שיושבים לשולחנות, שותים יי"ש כדרכם ומעלים עשן ממקטרותיהם.

האורח ישב והמתין לראות מה יהיה כאן. ניגש אליו בעל הבית ושאל לחפצו. עובר אורח אני, אמר לו החסיד, ורצוני ללון כאן הלילה. בעל הבית התחיל להתנצל ולגמגם שאין מקום בבית, וישנם בכפר בתים אחרים מרווחים יותר, אבל האורח הפציר בו מאוד שרוצה הוא

החסיד, ובכן הנני לוקח תרנגול ביד, פותח את הסידור, קורא את סדר הכפרות שכתוב שם ומסובב את התרנגול סביב ראשי.

– ובכן, אמר לו הצדיק, גם אני עושה בדיוק כך. אלא שכנראה בכל זאת יש איזה שהוא הבדל בינינו. אתה בוודאי מקפיד

עומדנו בסיומה וחותרמה של השנה, שנת ה'תשס"א, שהיא "שנת השמיטה – שבת לה'", ובפיתחה של השנה החדשה הבאה עלינו לטובה ולברכה ולגאולה, שנת ה'תשס"ב, שהיא "שנת הקהל" – נפתח בסיפור שמספרים חסידים אודות מנהג ה"כפרות" שבערב יום-הכיפורים:

אחד מחסידיו הוותיקים של הרה"ק רבי אלימלך מליז'נסק, שהיה איש אמיד ונכבד, בא פעם לרבו רבי אלימלך בליל ערב יום-הכיפורים, ושאלתו ובקשתו עמו: שהצדיק ירשה לו להיות נוכח כאשר הוא, הצדיק, עורך את ה"כפרות". כבר עשרות שנים, טען אותו חסיד, שאני נוסע לרבינו, ועדיין לא הצלחתי אף פעם אחת לראות את ה"כפרות" של הרבי. הפעם התעוררה בלבי תשוקה עזה לראות כיצד נוהג הרבי ב"כפרות".

– וכיצד – שאל אותו הצדיק – עורך אתה את ה"כפרות"?
– האם הרבי מהתל ביי שאל החסיד, וכי מה יש לראות ב"כפרות" שלי?

– בכל זאת, אמר לו הצדיק, אמור נא לי כיצד אתה נוהג.

– אני הרי איש פשוט, השיב



עם הרב לוי-יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תורת'ל המרכזית – כפר חב"ד

דווקא להיות כאן ואינו מבקש דבר, אלא רק שיותר לו לשהות כאן עד הבוקר, ותיכף כשיאיר הבוקר ייסע לדרכו. לבסוף נעתר לו בעל הבית.

כשהגיע קרוב לשעת חצות החל בעל הבית לשלח מן הבית את הגוים, בטענה שהוא צריך לסגור את המקום וללכת לישון. אחד אחד הסתלקו הגוים מן הבית, מי בטובות ומי בגערות, עד שלא נותר שם, מלבד בני הבית, אלא האורח לבדו.

בעל הבית פתח את החלונות, כדי שייצא העשן ויזדכך האויר, ופנה ואמר לאשתו: הביאי נא לי את ה"קונטרס" המונח בחדר השני על גבי הארון.

הביאה לו את ה"קונטרס", והוא החל לקרוא בו על כל חטאיו שעשה ופשע במשך השנה: ביום פלוני איחרתי זמן קריאת-שמע, ביום פלוני רגזתי וצעקתי על יהודי, ביום אחר עשיתי כך וכך וכו'. כך הוא יושב ומפרט את כל חטאיו ופשעיו מכל השנה, והוא בוכה ומתמרמר: אוי, רבונו של עולם, הלא בשנה שעברה עשיתי תשובה והחלטתי והבטחתי שאהיה טוב וישר הן למקום והן לבריות ולא אשוב לכסלה עוד, ולבסוף מה עלתה לי, הרי הנני מלא עוונות ופשעים! וכך בכה והתמרמר זמן רב מקירות לבו.

לאחר מכן פנה לאשתו ואמר: הביאי נא לי את ה"קונטרס" השני המונח במקום פלוני. הביאה לו את ה"קונטרס" השני והחל קורא בו: ביום פלוני הלכתי ליער להביא עצים והתנפלו עלי גויים, שברו את עצמותי ובקושי ניצלו חיי. ביום פלוני מתה עלי בתי. ביום פלוני קרה לי אסון זה – וכך הוא הולך ומפרט את כל הצרות והפגעים שעברו עליו כל השנה. ושוב בכה והתמרמר: רבונו של עולם, הלא בשנה שעברה ביקשתי שתיתן לי שנה טובה ומתוקה, שנת ברכה וחיים ושלוש, והאמנתי בך ובטחתי בך שאכן כך יהיה, ולבסוף מה עלתה לי? משגמר לבכות, אמר:

– הרי סוף סוף ערב יום-הכיפורים היום, וצריכים להתפייס ולהתרחצות זה לזה. נשתווה נא בינינו, רבונו של עולם, אתה לא חייב לי ואני לא חייב לך.

ולקח את שני ה"קונטרסים", כרך אותם ביחד, סיבב אותם סביב ראשו שלוש פעמים, ובכל פעם אמר: "זה חליפתי, זה תמורתך, זה כפרתי...". וזרק את ה"קונטרסים" החוצה.

החסיד התבונן היטב, הקשיב לכל הגה היוצא מפי הכפרי והתפעל מאד מסדר "כפרות" כזה. נפרד מבעל הבית ונסע בחזרה לליזניסק. הגיע לשם לפנות בוקר, ומיד נכנס לבית הצדיק. כשראהו הצדיק אמר לו: ספר

נא לי מה ראית שם אצל אותו יהודי. והחסיד אכן סיפר כל מה שראו עיניו.

אמר לו רבי אלימלך: זהו שאמר הכתוב: "כי עוונותי עברו ראשי... ה' נגדך כל תאוותי", אבל יחד עם זה גם "ואנחתי ממך לא נסתרה".

שנת השמיטה, שאנו עומדים בסיימה ובחותמה, היא גם "שמיטת כספים" המשמטת את כל החובות שחייב איש לרעהו. כדברי הכתוב "שמוט כל בעל משה ידו אשר ישה ברעהו. לא יגוש את רעהו ואת אחיו כי קרא שמיטה לה".

ההלכה אומרת כי שביעית משמטת את כל ההלוואות שהיו עד הרגע האחרון של השנה, ומי שלא עשה פרוזבול אינו יכול שוב לגבות את כל החובות שהיו חייבים לו מקודם.

[וכאן המקום להזכיר את הוראות כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח כמה פעמים להשתדל מאוד שכל יהודי יעשה פרוזבול בערב ראש-השנה כדי שלא יעבור על איסור תורה בבואו לגבות לאחר מכן את חובותיו (והרי גם פקדון או חסכון וכדומה בבנק נחשב חוב שחייבים לך, וגם כשישנו "היתר עיסקא" הרי הדין הוא שחצי נחשב לפקדון וחציו מלווה!). וגם מי שעשה פרוזבול בערב ראש-השנה שעבר, כפי שפסק רבינו הזקן, הרי הפרוזבול מועיל רק לגבי החובות שהיו לפני שנכתב הפרוזבול, ולא לגבי החובות שנוספו במשך כל שנת השמיטה.

ולכן הציע ותיקן וציווה הרבי שליט"א שבערב ראש-השנה, מיד לאחר "התרת נדרים" יאמר כל אחד "מוסרני לפניכם הדיינים, שכל חוב שיש לי, שאגבנו כל זמן שארצה" (שכן פרוזבול מועיל גם בדיבור ואין צורך דווקא לכתוב). ונוסף לכך, כדי לזכות גם את אלו שאינם עושים "התרת נדרים" וכדומה – שהרבנים יוציאו "שטרות פרוזבול" מוכנים עם שם הרב ובית-הדין המקבלים את החובות מאלו שרוצים למסור להם. וכל אחד ואחת יחזיק אצלו שטרות כאלו מוכנים, וכאשר פוגשים ביהודי, למלא את פרטיו ולהחתיים אותו על שטר כזה, שיימסר לרב עוד בערב ראש-השנה, לפני תום שנת השמיטה].

ואומר הרבי שליט"א (ילקוטי שיחות' כרך ב עמוד 627 ואילך) שכך גם בקשר לחובות שאנו חייבים למלך מלכי המלכים הקדוש-ברוך-הוא. כמו "הלוואה", שניתנת לרשותו של הלווה לעשות בכסף כחפצו ("מלווה להוצאה ניתנה") אך עליו לשלם

את החוב לאחר מכן, כך נתן לנו ה', ונותן לנו כל הזמן, חיים בריאות פרנסה ילדים וכו'. ואנו חייבים להחזיר את החוב בכך שנצצל כל רגע למלא את הכוונה האלוקית, נחנך את הילדים לעבודת ה', ניתן צדקה ונשתמש בכסף כראוי לקיום המצוות בהידור וכו'.

אלא שהקב"ה יודע "עם מי יש לו עסק". ויודע הוא שאנו לוויים ולוויים עוד ועוד, אך כשנדרש להחזיר את החוב – לא תמיד אנו עומדים בכך. לכן נתן לנו ה' את שנת השמיטה, שבה נשמטים כל החובות. והרי "מגיד דבריו ליעקב" – "מה שאומר לישראל לעשות הוא עושה", ואם כן גם הקב"ה משמט

הביאה לו את ה"קונטרס" השני והחל קורא בו: ביום פלוני הלכתי ליער להביא עצים והתנפלו עלי גויים, שברו את עצמותי ובקושי ניצלו חיי. ביום פלוני מתה עלי בתי. ביום פלוני קרה לי אסון זה – וכך הוא הולך ומפרט את כל הצרות והפגעים שעברו עליו כל השנה. ושוב בכה והתמרמר: רבונו של עולם, הלא בשנה שעברה ביקשתי שתיתן לי שנה טובה ומתוקה, שנת ברכה וחיים ושלוש, והאמנתי בך ובטחתי בך שאכן כך יהיה, ולבסוף מה עלתה לי?

את החובות שהיו לנו עד עתה. עד הרגע האחרון של השנה יכולים אנו להיפטר מכל מה ש"אנו חייבים" לו, ולקבל אשראי ל"הלוואה" חדשה, שיתן לנו ה' את כל המצטרך בגשמיות וברוחניות לקראת השנה החדשה.

ברם, כדי שהחובות אכן יישמטו, צריך להבטיח שהחובות לא "יימסרו לבית דין" (שזהו העיקרון של פרוזבול – מסירת החובות לבית דין, כדי שלא יישמטו).

האמונה והבטחון, כמו גם הנאמנות, אל הקב"ה ואל הרבי שליט"א מלך המשיח, הן מוחלטות לגמרי ואינן תלויות בשום דבר. גם אחרי כל הטענות הצודקות שאומר ר' לוי יצחק מבארדיטשוב - שהיום הן תקפות פי כמה, אחרי כל מה ששמענו מהרבי שליט"א - אנו ממשיכים לומר, בכל האמונה ובכל התוקף: "לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים"

לשם כך עלינו להבטיח שה"עסק" שלנו יהיה אך ורק עם הקב"ה בכבודו ובעצמו, ולא עם "בית דין של מעלה".

כיצד עושים זאת - כאשר ההנהגה מצידנו היא שלא עושים רק מה שמחוייבים על פי דין, אלא לפנינו משורת הדין - לא נותנים לצדקה רק "מעשר" ואפילו לא רק "חומש", אלא "כל אשר לאיש ייתן בעד נפשו", ללא מדידה והגבלה. לא מתפללים רק שה' ימלא את צרכינו הגשמיים בלבד, אלא שה' ייתן לנו מנוחה מכל הדאגות והטרדות כדי שנוכל למלא את התפקיד והשליחות האלוקית. לא לומדים תורה כדי להיות יותר גדול מהזולת, אפילו לא בגלל התשוקה לשכל וחכמה, ואפילו לא רק כדי לדעת את המעשה אשר יעשו - שכל זה הוא לימוד בשביל "תכלית", גם אם ה"תכלית" היא נעלית מאד - אלא לומדים רק משום שכך ציווה ה'.

כשנהגים כך, מתרוממים למעלה מסדר השתלשלות. לא "מתעסקים" עם בית דין של מעלה, אלא אך ורק עם הקב"ה עצמו, וממילא נשמטים כל החובות.

ואפשר לעשות זאת עד הרגע האחרון של שנת השמיטה, והרי אפשר לחזור בתשובה בשעתא חדא וברגעא חדא, ושבת עד ה' אלוקיך, שדווקא הוא משמט את כל החובות, ונותן לשנה הבאה בני חיי ומזוני רוויחי, ובכולהו רוויחי, כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה בטוב הנראה והנגלה. עד כאן דברי הרבי.

ה שנה, כאשר עושים את החשבון והסך הכל, הרי למרות שידעו אנו כי "מגיע מאתנו" הרבה מאוד, אבל יש לנו גם בקשות ואפילו תביעות ודרישות ש"מגיע לנו". וכדברי הרבי שליט"א עוד לפני עשר שנים (ועל אחת כמה וכמה אחרי כל מה שעברנו מאז, ובפרט בשנה האחרונה) שה"סך הכל" הוא "עד מתי?!" - הייתכן שעדיין אין אנו רואים את הגאולה האמיתית והשלימה בעיני בשר?

דווקא על רקע בשורת הגואל והגאולה שזכינו לשמוע מן המלך המשיח העומד "על גג בית המקדש" בבית רבינו שבבבל לפני עשר שנים בדיוק, ונצטוו להכריז עליה ולפרסמה בכל מקום ובכל פינה לכל באי עולם; ודרישה ותביעה זו מתעצמת יותר ויותר מיום ליום כאשר רואים במוחש עד כמה יהודים היום זקוקים לעידוד ולהרמת הרוח, עידוד אמיתי באלוקי עולם ששומר ומגן על עם עולם, לדעת ולהכיר שכל זה אינם אלא "חבלי הלידה" האחרונים שלפני התגלות מלכנו משיחנו שליט"א בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש;

- דווקא על רקע זה עולה בכל עוצמתה, ובפרט כאשר עורכים את סיכומה של השנה, הזעקה והצעקה של כל מי אשר בשם ישראל יכונה: רבנו של עולם, עד מתי?

למרות הניסים והנפלאות שהיו ממש בכל יום, עברה עלינו שנה קשה ונוראה, שנה של פיגועים ונפגעים, שנה של רציחות והתקפות, שנה בה כמעט בכל יום שמענו על "אירועים בטחוניים", כולל מכוניות תופת ופיגועי התאבדות, פצצות מרגמה ויריות על נוסעים שלווים בכבישי הארץ ועל ההולכים לתומם בדרך גם ברחובות ירושלים ותל אביב, ועל אחת כמה וכמה ביהודה שומרון ועזה.

אחינו המתיישבים הנפלאים, המתנחלים בנחלתנו נחלת עולם שנתן אלוקי עולם לעם עולם, "גבורי כח עושי דברו", המייצגים את כלל ישראל, ונמצאים במקומם בשליחות כלל ישראל, לא נטשו לא ברחו ולא נסוגו. הם ידעו ויודעים את הקרבן הרב הנדרש מהם בהימצאם שם יום יום ושעה שעה, והם ממשיכים ומגדילים ומרחיבים את האחיזה בארץ, ומגינים בגופם עלינו, היושבים "בעורף" שגם הוא כבר לא רחוק מלהיות חזית.

נכון שהיו וישנם בכל יום ניסים ונפלאות, ואנו חייבים וזכאים להודות ולשבח למי שעשה ועושה לנו את כל הניסים הללו, ואכן אנו מודים ומברכים ומשבחים. אבל הזעקה פורצת ובוקעת, רבנו של עולם, אי אפשר עוד, עד מתי?

וכפי ששמעתי פעם מהרה"ח הרה"ת ר' חיים עוזר מרינובסקי ע"ה (המוהל מכפר חב"ד) על הנאמר בהגדה של פסח, שאחרי כל הליל והתשבחות שמודים ומשבחים "למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הניסים האלו" - אומרים: "כן יגיעו ה' אלוקינו למועדים ולרגלים אחרים".

כל הניסים והנפלאות הללו היו בגלל האויבים והשונאים שקמו ועומדים עלינו לכלותינו והקב"ה הצילנו ומצילנו מידם, ואנו אכן מודים ומברכים ומשבחים על כך. אבל יחד עם זה מבקשים אנו ומתחננים: עד מתי? רבנו של עולם! מצפים אנו "למועדים ולרגלים אחרים", מועדים שלא יהיו קשורים עם כאלו ש"עומדים עלינו לכלותינו" ללא הרף, מועדים שיהיו אך ורק של ששון ושמחה, "ששים בבניין עירך ושמחים בעבודתך".

נכון שכל זה בא בגלל שלא צייתנו להוראותיו החוזרות ונישנות של הרבי שליט"א מלך המשיח, כאשר כל מה שקורה עכשיו הרבי ניבא והתריע ואמר בברור שזה מה שעומד ח"ו לקרות אם לא ישמעו להוראות הקב"ה בתורתו - אבל, רבנו של עולם, האם עכשיו הוא הזמן "לחפש אשמים"? והרי הרבי הוא זה שאמר ואומר ש"כבר עשו תשובה" והכל כבר מתוקן ומבורר ואין שום סיבה והסבר להמשך הגלות אפילו רגע אחד נוסף, וצריך להיות "פדה את ישראל מכל צרותיו" עוד לפני "יהוא יפדה את ישראל מכל עוונותיו".

והרי כאשר נהרגה אשה אחת בקראון-הייטס הרעיש הרבי עולמות על המסירות נפש של אשה צעירה ש"מוסרת" גם את ילדיה הקטנים וכו' וכו' - ומה נאמר ומה נדבר כשמדובר על שנה שלימה שכמעט בכל יום שומעים על מקרים כאלו שקרו לאנשים נשים, וטף, הורים, אבות ואמהות, וילדים קטנים, הבל שאין בו חטא, ובאופן ההולך ונמשך ולא רואים לזה סוף בדרך הטבע - הרי הזעקה והצעקה "עד מתי?!" זועקת לשמיים!

אין צורך לומר שמילים אלו לא נכתבו כאן כדי לפעול ח"ו פיק ברכיים וחלישות בהפצת בשורה הגאולה והגואל, ובעידוד יהודים בכלל בעובדה ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל", ומתוך שמחה דווקא, כפי שהרבי שליט"א מורה ומלמד אותנו תמיד. אין לנו שום ספק ושום ספק ספיקא שמישהו מנהל כאן את העניינים ושום דבר אינו הפקר. אנו בטוחים ומאמינים באמונה שלימה תקיפה וודאית שסוף סוף ניווכח כי "גם זו לטובה", ואז נשיר ונודה גם על כך - "אודך ה' כי אנת ביי".

אבל כל זה לא פוטר אותנו מלזעוק ברגע

אחינו המתיישבים
הנפלאים, המתנחלים
בנחלתנו נחלת עולם
שנתן אלוקי עולם לעם
עולם, "גבורי כח עושי
דברו" המייצגים את כלל
ישראל ונמצאים במקומם
בשליחות כלל ישראל,
לא נטשו לא ברחו ולא
נסוגו. נכון שהיו וישנם
בכל יום ניסים ונפלאות,
ואנו הייבים וזכאים
להודות ולשבח על כך,
אבל הזעקה פורצת
ובוקעת: רבונו של עולם,
אי אפשר עוד, עד מתי?

את מלכנו, מלך ביופיו, עומד וגואל את כולנו
בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.
עצם האמונה והבטחון, יחד עם העידוד
והשמעת בשורת הגאולה והגואל בקול רם
לכל באי עולם, ויחד עם הקריאה והזעקה אל
הקב"ה ואל המלך המשיח "עד מתי?!" ו"יחי
אדוננו" – יביאו לכולנו תיכף ומיד ממש את
תכלית הכל, התגלות מלכנו משיחנו לעיני כל
בשר בגאולה האמיתית והשלימה.
כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה
ומתוקה!
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח
לעולם ועד!

לאחר הריקוד של שמחה הוא ניגש
בחזרה אל העמוד ואמר: "רבונו של עולם,
איך חושב אתה כי "לך ה' הצדקה ולנו בושת
הפנים" – אתה בחרת לך את הרקיע השביעי
ולנו השארת את ההעלם והסתור. כזה יצר-
הרע פיקח שרק אתה לבדך היית יכול לברוא.
כזה עולם יפה של תאוות גשמיות שרק אתה
היית יכול לברוא. האם רוצה אתה כי אדם
כה קטן יותר על כל זה?!"
והמשיך והכריז: "רבונו של עולם, משכני
אחרך נרוצה. אנו נותנים לך זמן עד ראש-
השנה, ובראש-השנה עליך לתת שנה טובה
ומאושרת לכלל ישראל!"

האמונה והבטחון, כמו גם הנאמנות, אל
הקב"ה ואל הרבי שליט"א מלך המשיח, הן
מוחלטות לגמרי ואינן תלויות בשום דבר. גם
אחרי כל הטענות הצודקות שאומר ר' לוי
יצחק מבראדיטשוב – שהיום הן תקפות פי
כמה, אחרי כל מה ששמענו מהרבי שליט"א
– אנו ממשיכים לומר, בכל האמונה ובכל
התוקף, "לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים".
שום דבר לא יזיז אותנו מהאמונה התמימה
ומהבטחון הגמור בה' ובמלכו משיחו
שליט"א, ומהידיעה הברורה, כפי ששמענו
מהרבי שליט"א, שכל מה שמתחולל כאן הוא
חלק מהמצב בו אנו נמצאים – "זמן השיא"
לגאולה האמיתית והשלימה. וזאת, גם אם כל
המציאות צועקת את ההיפך הגמור, את שיא
הגלות, ואין לכך שום סיבה ושום הסבר.

אחת הדרכים לבטא זאת באופן החזק
ביותר היא בנסיעה אל הרבי, להיות אצל
הרבי ועם הרבי שליט"א ב-770, ובפרט
בחודש תשרי של "שנת הקהל", כאשר כולם
כולם, האנשים והנשים והטף, נקהלים
ומתכנסים ומתקבצים בבית רבינו שבבבל,
בית חיינו, בית משיח – להתפלל עם הרבי,
להתוודע עם הרבי, ודווקא בפשטות, בלי
קושיות ובלתי תירוצים, ולהכריז יחד, בעצם
הגיענו כולנו כאחד לשם – "רצוננו לראות

זה בכל כוחנו "עד מתי, רבונו של עולם? אי
אפשר עוד! "וויפל איז אַ שיעור צו מאַטערן
איך אין גלות?!" אנו מבקשים ומתחננים,
וביחד עם זה גם דורשים ותובעים, מהקב"ה
וממלכו משיחו שליט"א שיפיק לנו כבר את
העיניים ונראה כבר אך ורק את הטוב הנראה
והנגלה, "הטוב לנו", טוב שאפשר לראות
ולמשש גם בעיני בשר ובידי בשר הגשמי
והתחתון שאין למטה הימנו. והרי הפנימיות
של הזעקה "עד מתי?!" היא הקריאה
וההכרזה "יחי המלך!"

ל פי הסימנים – שנאמרו לנו מראש על
ידי חז"ל – אודות הזמן של חבלי
משיח ערב הגאולה, נכנסנו כבר ב"ה
עמוק בתוך השבוע שבו בן דוד בא, אם לא
כבר בתוך השנה האחרונה, וודאי שחבלי
משיח פעלו הרבה מאד והביאו אותנו אל זמן
הגאולה.

[ולהוסיף, שאחרי שנתקיים בנו ב"הידור"
כה גדול מאמר חז"ל ש"בשביעית מלחמות"
מהרגע הראשון של השנה עד סופה ממש –
בוודאי ובוודאי שעתה עומד להתקיים המשך
אותו מאמר ש"במוצאי שביעית בן דוד בא!"]
ועל כן צריך, בוודאות של אמונה, לצפות
ש"מתעשרת בסופה", וכל מציאותנו והווייתנו
עתה צריכה להיות להתמסר כדי להקל את
ה"רשה בתחילתה".

וכידוע הסיפור מר' לוי יצחק
מבראדיטשוב, שכאשר היה פעם קיץ יבש
מאוד, והרבה מאד מהיהודים שגרו ביישובים
(ה"יישובניקעס") סבלו מאד מהיובש ששרר
בשדות ובגנות, הרי שכשהגיע זמן אמירת
הסליחות הראשונות – וכידוע היה ר' לוי
יצחק מתפלל בעצמו לפני העמוד – הוא ניגש
לעמוד, אמר "אשרי" וקדיש במנגינה לבבית
אדירה שלקחה את ליבם של כל הקהל,
ולאחר הקדיש יצא בריקוד, דבר שהפליא את
כולם.

invitations
& benchers

הזמנות
ברכונים

NY AREA 1.718.756.1473 • outside NY 1.888.4BENCHERS

WWW.4BENCHERS.COM